

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A földelés íve**

1. A földelés íve

Tekercs-Ildikó

A fővezeték szigetelése sziszegve füstölt meg a tizenkettes pad felett. A túlterhelt hálózatban hirtelen megugrott a feszültség: a mennyezeti lámpák vörös vészvilágításba csaptak át, miközben a kondenzátortelepek fülsiketítő zúgással próbálták elnyelni a csúcsot. A kolónia automatikája nem bírta a nyomást, az áramingadozás közvetlenül fenyegette a hajtókörök túlfeszültség-védelmét. Ha a transzformátor leold, az instabil visszáram kiégeti a padok vezérlőegységét, és a pedálok azonnal letapadnak.

Alinda rémülten húzta vissza a kezét a szikrázó hajtókarról, miközben a nagymama a kapkodó levegőért küzdött a hirtelen felszálló égett műanyagszagban. János nem habozott. Lelépett a saját pedálállásáról, s a kolónia szigorú munkaszabályzatát megszegve a falra szerelt kézi bypass-kapcsolóhoz lépett. A fémkar izzott a rezonanciától, a kék ívkisülések éles fénycsíkokat rajzoltak ki a falra.

– János, ne! – nyögte ki a nagymama rekedten, de Alinda tekintetében a rettegés mellett ott lobbant a megértés is. A lány tudta, hogy a fiú rágondolt, amikor elfordította a reteszt.

János két kézzel markolta meg a forró, rázkódó kart, és minden erejét bevetve átváltotta a terhelést a tartalék földelőáramkörre. A szikraeső elült, a csarnok rezonálása tompa morgássá szelídült, ám a műszerfal sárga jelzései azonnal pirosra váltottak. A csarnok távoli sarkában az Őrszem-3 léptei visszhangozva nehezedtek a betonra, ahogy a gép irányt változtatott a túláram helyszíné felé.